

DETEKTIV
KJELSSON

Zrada

Daniel Janů

The background of the cover is a photograph of a road at dusk or dawn. A person is walking across the road in the distance, and a car with its headlights on is approaching. The scene is misty and atmospheric, with trees lining the road and a signpost on the right.

ZRADA

Detektiv Kjellsson

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

ZRADA

Detektiv Kjelsson

Copyright © Daniel Janů, 2022

Cover © Daniel Janů, 2022

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2022

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-123-2 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-124-9 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-125-6 (PDF)

Obsah

1. Vejle, Policejní budova, 8. srpna, 2016 09:01
2. Švédsko, Örebro, Byt Martena Fjordelana 12. srpna, 2012 18:07
3. Vejle, Policejní oddělení, 8. srpna, 2016 11:21
4. Vejle Havn, Budova, 13:05
5. Švédsko, Örebro 15. srpna, 2012 10:12
6. Vejle, Policejní budova, 9. srpna, 2016 07:21
7. Kodaň, 18. září, 2013 21:04
8. Vejle, Policejní oddělení, 9. srpna, 2016 13:41
9. Vejle, Policejní budova, 10. srpna, 2016 8:23
10. Aarhus, Sídlo bezpečnostní agentury B.A.G., 12:23
11. Aarhus, Østerby, Střelnice. 11. srpna, 2016 9:03
12. Aarhus, Østerby, Střelnice. 13. srpna, 2016 9:03
13. Aarhus, Všeobecná nemocnice 14:14
14. Kodaň, Autobusové nádraží, 15. srpna, 2016 9:42
15. Malmö, Motel Garria, 16. srpna, 2016 8:37
16. Vejle, Policejní budova, 14:07
17. Vejle, Grønlandsvej, 17. srpna, 2016 09:47
18. Vejle, Pedersholm, 12:03
19. Vejle, Policejní budova, 18. srpna, 2016 09:01
20. Vejle, Pedersholm, 10:34
21. Vejle, Grønlandsvej 31, 13:08
22. Vejle, Přístav, Fora AB, 19. srpna, 2016 09:01
23. Vejle, Policejní budova, Márnice, 11:31
24. Vejle, Stots Alle, Byt Heidi Jonsenové, 15:07

Epilog

Pozn. autora

1. Vejle, Policejní budova, 8. srpna, 2016 09:01

Nový týden začal poradou. Kapitán Kjelsson seděl u stolu a čekal, až všichni dorazí. Torsen s Mikaelsem přišli spolu. Strážník Jorvik se objevil v kanceláři ve chvíli, kdy kapitán držel v ruce šedivé desky s nápisem *Uløste sager – Nevyřešené případy*.

„Posaďte se,“ ukazuje Kjelsson na Jorvika.

Strážník se posadil vedle Torsena. Mikaelson si ho prohlédl přísným okem. Spíše to očekával od Kjelssona, ale ten to neřešil.

„Měl jsem hovor s náměstkem Slogardem,“ spustil Kjelsson. „To je důvod, proč mám v ruce tyhle desky. Jsou v nich nevyřešené případy.“

„Jak jsou staré, šéfe?“ ptá se Mikaelson.

„Mám zde dva případy z roku 2013.“

Hm!

Mikaelson se podrbal na bradě a okamžitě využil pauzy, která v ten moment nastala.

„Postaráme se o ně,“ natahuje vzápětí ruce.

Kjelsson přikývne.

„Torsen a ty!“

Oh!

„A Jorvik?!“ ukazuje Mikaelson na mladého strážníka.

„On vám to řekne sám,“ pronese kapitán.

Torsen s Mikaelsem obrací své pohledy na strážníka Jorvika.

„Ehm, já! Dostal jsem nabídku na práci v mírových jednotkách,“ vysoukal ze sebe.

„Vracíš se k armádě?“ ptá se Mikaelson.

Jorvik přikývne.“

„Kdy?“

„Za týden.“

„Tomu říkám rychlost.“

„Zvažoval jsem to,“ vyhrkne Jorvik.

Skoro to vypadalo, jako by ho to mrzelo a chtěl se svým kolegům omluvit. Chystal se na zkoušky na detektiva, ale pak se u dveří jeho bytu objevil major Padsen.

„Tvoje volba,“ pronese Torsen.

„Škoda!“ ozve se Mikaelson. „Myslel jsem, že tě práce u policie baví.“

„Jo, baví, ale...“

„...ale vojsko je lepší!“

„Je to mírová mise.“

„Kam?“

„Do Afriky.“

„Do Afriky?“ vyhrkne překvapeně Torsen.

„A do jaké země?“ ptá se Mikaelson.

„Burundi.“

„Do prdele! Kde to je?!“ rozesmál se Mikaelson.

„Potřebují pomoc.“

„Ale možná tak ekonomickou a hospodářskou!“ podotkne Kjelsson, který byl celou dobu ticho. „Když se tam objeví armáda, nejsem si jistý, jestli to budou brát jako akt míru!“

„Burundi hraničí na severu s Rwandou, na západě s Demokratickou republikou Kongo...“

„...to byla jen řečnická otázka,“ přeruší Torsen strážníka.

Aha!

„Vím, kde je Burundi,“ pokračuje Torsen a všechny seznámí s občanskou válkou, která zde probíhala v letech 1993-2005 a s Konžskou válkou, do které se Burundi také zapojilo. „V Burundi nebo ve Rwandě se bude pořád bojovat a nezmění to žádná mírová mise, natož vojáci v uniformách UN. Vždycky to záleží na těch, kdo jsou u moci a jaké mají zájmy. Především jde o těžbu nerostných surovin. O mír a lidi jim nikdy nešlo. Stejně jako v Evropě a v jiných státech světa.“

Mikaelsen uznale přikývl. Rozhodně s ním v duchu souhlasil.

„Zřejmě o tom víš hodně,“ promluví Jorvik. „Nicméně 13. května 2015 se část armády pokusila o státní převrat, ale po dvou dnech bojů se pučisté vzdali a prezident se vrátil do země. To je zřejmě důvod, proč tam chce OSN vyslat skupinu pěti členů Rady bezpečnosti, kterou doprovodí jednotka UN,“ upřesňuje Jorvik.

„Jo, četl jsem o tom, ale nemyslím si, že Rada bezpečnosti OSN něco změní,“ trvá si na svém Torsen.

„Já bych tuhle debatu ukončil,“ vstupuje do toho Kjelsson. „Tam se bude bojovat pořád. Žádná z těch stran neustoupí, a jestli ano, tak na chvíli.“

„A přitom Burundi je takový malý státeček,“ ukazuje Mikaelsen na telefonu.

„V každém případě, bych rád strážníku Jorvikovi poděkoval za práci, kterou u nás odvedl a za sebe mohu říct, že je škoda, že ta nabídka od armády byla zajímavější, než práce v mém týmu,“ ukončil Kjelsson debatu.

Všichni se poté se strážníkem Jorvikem rozloučili.

Ω

Policisté se po chvíli vrátili ke složkám s nevyřešenými případy.

„S chutí do toho,“ pousměje se Kjelsson a jedny desky předává Torsenovi. Druhé pak Mikaelsonovi.

„Neprobereme to v týmu?“ navrhuje Mikaelson.

Kjelsson přikývne.

„Tak se posaďte,“ ukáže k podlouhlému stolu. „Začněte, Torsene!“

Seržant otevírá desky. Polohlasně přečte jméno mrtvého. V následujících minutách pokračuje čtením pitevní zprávy.

„Co si o tom myslíte?“ podívá se na něho Kjelsson.

„Brian Nasvid pracoval u bezpečnostní agentury. Zřejmě se s někým nepohodl. Došlo k potyčce a jmenovaný skončil mrtvý. Jeho tělo našli ve vodě. Pohmožděnina na zátylku. Plíce plné vody. Takže ztratil po úderu vědomí a pak utonul. Vzhledem k tomu, že měl na sobě uniformu bezpečnostní agentury, došlo k tomu ještě ve službě nebo těsně po ní.“

Kjelsson souhlasně přikývne.

„Vzhledem k tomu, že se jedná o bratrance Ricka Bloursena, zeť náměstka Slogarda, požádal mě, abychom tento případ prošetřili

znovu,“ vzápětí dodává.

„Zřejmě nemáme nic jiného na práci,“ procedí MikaelSEN mezi zuby.

„Co prosím?“

„Nic, šéfé, jen taková hloupá poznámka.“

„Tak si ty poznámky nech!“ zavrčí Kjelsson a pobízí jej, aby se podělil se svým případem.

„Karl Fahl. Věk 26 let. Obžalovaný ze znásilnění...“ spustil MikaelSEN.

Chvíli četl ze spisu a pak to uzavřel větou: „Měl dobrého právníka a tak z toho vyvázl.“

Hm!

„Jeho tělo bylo nalezeno v parku. Ačkoliv je zmíněn noční hlídač na parkovišti u obchodního centra. Údajně oběť viděl,“ podotkl seržant.

„Takže tu asi máme mstitele, který se rozhodl vzít spravedlnost do svých rukou,“ pronese kapitán. „Pokusíme se najít hlídače, který oběť viděl, a znovu ho vyslechneme. Možná si na něco vzpomene. Mohl vidět, někoho, kdo ho sledoval.“

Oběť?

Zazní tichá poznámka, která vylétne z úst seržanta MikaelSena.

„Máš s tím problém?!“ ptá se ho Kjelsson vzápětí.

„Oběť byla přece ta žena!“

„V tuto chvíli je to Karl Fahl. Ať už udělal cokoliv.“

„Četl jste výpověď oběti znásilnění Karin Holsomové?“

„Ano. Ale některé věci v její výpovědi mě udivují.“

Oh!

V kanceláři na chvíli nastalo ticho, které přerušil kapitán Kjelsson.

„Četl jsem oba spisy!“

„A co si o tom myslíte, vy kapitáne?!“ zeptal se ho Torsen.

„Brian Nasvid byl podle mého zavražděn. Chápu, že po šesti měsících to vyšetřovatelé uzavřeli jako nevyřešený případ...“

„...a nebýt náměstka Slogarda,“ ozve se Torsen. „Zřejmě nechce, aby zůstal nevyřešený.“

„Zřejmě jeho zeť ho požádal, aby se to znovu vyšetřilo, když se Slogard stal náměstkem ministra vnitra,“ podotkne Mikaelson.

Kjelsson souhlasně pokyne hlavou. Poté se otočí k Mikaelsonovi.

„Ty půjdeš vyslechnout toho hlídače. Já si půjdu promluvit s Karin Holsomovou. A ty,“ podíval se na Torsena. „Zajed' do Vejle Havn a promluv si s někým od té bezpečnostní služby.“

„Dobře.“

Mikaelson s Torsenem přikývnu.

„Pojďme tedy znovu vyslechnout všechny svědky,“ zavelí kapitán a sám si na kus papíru opsal adresu Karin Holsomové.

Muži se zvedají ze židlí. Odcházejí z kanceláře. Dva vozy bílé barvy značky Volvo XC60 opouštějí policejní garáže.

Ω

Kapitán Kjelsson vyráží po Egernvej za Karin Holsomovou. O necelých čtyřicet minut později dorazí na určenou adresu. Parkuje hned u vysokého plotu.

„Dobrý den,“ zdraví muže s hráběmi v ruce.

Muž se na něho otáčí.

„Jak vám mohu pomoci?“

„Jsem od policie,“ Kjelsson ukazuje svůj průkaz.

„Proč tu jste?!“ vyjede na něho jako by přesně věděl, proč tu je.

„Rád bych si promluvil s vaší ženou.“

„Nemyslím si, že je to dobrý nápad.“

„Přesto bych...“

„...pane,“ muž jej přeruší. „...detektive. Myslím, že zákon selhal a rozhodně nechci svou ženu vystavovat dalšímu rozhovoru s policií, která naprosto, ale naprosto selhala!“

„Policie neselhala, pane Holsome. Ten parchant měl velmi dobrého právníka.“

Oh!

Muže překvapilo, že se policista o něm vyjádřil takovým hanlivým způsobem.

„Musíte pochopit, detektive, že nechci, aby si manželka tento otřesný zážitek znovu připomněla.“

„Rozumím, pane Holsome, ale nechci se jí ptát na den, kdy byla napadena.“

„Tak proč tu jste?“

„Dostal jsem za úkol vyšetřit smrt Karl Fahla...“

„...hned poté, co se to stalo, u nás byli policisté. Tlačili na moji ženu, ale ona toho nebyla schopna, ještě rok potom útoku nevycházela ven.“

„Mrzí mě, že policisté nebyli taktní, ale museli to prověřit...“

„...není co prověřovat, detektive. Ten parchant je mrtvý. Přál jsem si jeho smrt, to nepopírám, ale to ze mě hned nedělá pachatele. Nebo snad ano?“

„V očích státního návladního byste byl na seznamu podezřelých jako první, pane Holsome. Proto tu ale nejsem. Karl Fahl je mrtvý a já se snažím jen prověřit všechny detaily, které by mohli pomoci dopadnout jeho vraha.“

„Vážně chcete vědět, kdo svět zbavil takového zmetka?“

„Jeho rodiče by to rádi věděli.“

„Být jeho otcem, už bych s ním nechtěl mít nic společného.“

„Co když jeho rodiče věří soudnímu systému, který ho omilostnil?“

„Sám jste řekl, že měl velmi dobrého advokáta!“

Kjelsson přikývl.

Muž s hráběmi v ruce se otočil k záhonu, který upravoval.

„Už není co řešit, detektive!“

„Je vaše žena doma?“

„Ne, odjela ke své sestře do Skive.“

Aha!

„Jak se jmenuje její sestra?“

„Jonna Belkvistová. Proč?“

„Chtěl jsem to vědět.“

„Už tam bydlí skoro rok.“

„Jste odloučení?“

„Ne. Každý týden tam jezdím za nimi. Změna jí prospěla. Už se nechce vrátit do Vejle. Město jí nepřipadá bezpečné. Ale vzhledem k tomu, že zde mám práci, vyřešili jsme to takhle.“

„Rozumím.“

„Tak už to nechte být, detektive.“

Hm!

Kjelsson pozvedl obočí. Rozloučil se a vrátil se ke svému vozu.

2. Švédsko, Örebro, Byt Martena Fjordelana 12. srpna, 2012 18:07

Mladý muž ve světle modré košili s úsměvem na tváři vstoupil do útulného bytu svého hostitele.

„Moc jsem se na tebe těšil, Jonasi,“ pronesl druhý muž.

Natahuje k němu ruce. Muži se políbí.

„Uděláme si hezký večer, Martene.“

Jonas přikývne a pokračuje dál do místnosti. Posadí se do křesla a ohlíží se za Martenem, který jej následuje.

„Chceš něco k pití?“

„Jo.“

„Jsi tu autem?!“

„Ano, ale chtěl bych tu zůstat do rána.“

Muž ve žlutém triku přikyvuje a vyráží k lednici. Bere do ruky láhev piva. S úsměvem na tváři mu ji podává. Jonas se usmívá a sahá mu na zadek. Hostitel se k němu otočí zády a zadkem zavrtí.

„Už mě svádíš, jo?!“ zazubí se.

„Chyběl jsi mi,“ špitne Marten.

„Posaď se vedle mě,“ ukazuje Jonas pohledem na místo vedle něho.

Chytá jej za ruku a snaží se ho políbit. V tom se Marten zastaví.

„Už jsi to řekl Molly?“

„Co bych jí měl říkat?“

„Že budeme spolu.“

„A proč bych jí to říkal?!“

„Myslel jsem, že mě miluješ.“

Hm!

Jonas se napije piva a pak láhev odloží na stůl. Uhýbá pohledem. Zřejmě se k tomu nechce vyjadřovat, pomyslí si Marten. Ale to by měl.

„Nic víc k tomu neřekneš?!“ ohradí se proti němu Marten.

Jonas se ošival jako by to chtěl přejít nějakým gestem. Pokusil se ho chytnout za ruku, ale Marten ucukl. Chtěl odpovědi. Chtěl vědět na čem je.

„Myslel jsem, že plánujeme spolu žít!“

Hm!

Jonas mlčel. Nechtěl mu odpovědět. Zřejmě proto se Marten rozčílil a vztekle do něho strčil.

„Uklidni se!“ vykřikne Jonas.

Vztekle na něho pohlédne.

„Čekal jsi snad něco víc?“

Pche!

„Vypadni!“ ukázal Marten rukou ke dveřím. „Už se nenechám využívat!“

„Ale líbilo se ti to,“ ušklíbne se Jonas a vyráží ke vchodovým dveřím.

Marten v sobě najednou ucítil nával vzteku, který neovládl a zaútočil na Jonase. Ten jeho útok díky své atletické postavě hravě odrazil. Odstrčil ho do strany. Marten zavrával. Ztratil rovnováhu a přepadl přes polstrované křeslo. Rukama srazil bílou vázu, která stála na malém stolku, a hlavou se praštil o roh.

Džuch!

Najednou vše ztichlo a místností se rozléhala jen jazzová hudba.

„Martene!“ ozve se Jonas.

Muž ve žlutém triku se však nepohnul. Jonas se vylekal. Co bude dělat? *Neudělal jsem to schválně, pomyslí si. Ale jestli je mrtvý, půjdu do vězení.*

Chvíli stojí a nechápavě sleduje muže, se kterým měl poměr. Vedle jeho hlavy se vytvořila krátce na to krvavá skvrna.

„Bože, proč se to stalo?!“ přiloží ruce k obličejí a skoro se bojí pomyslet na všechny ty důsledky, které mohou nastat, když se to dozví jeho rodiče, nebo jeho přítelkyně Molly.

Vzdychne, ale snaží se uvažovat racionálně. Pud sebezáchovy mu velí, rychle odsud zmizet.

Ω

Marten se po dvaceti minutách probere. Otevře oči. Bolestí vyjekne. Rukou se snaží dotknout své hlavy, která ho bolí. Druhou si pomáhá vstát. Vtom si všimne krvavé skvrny pod sebou. *Co se stalo? Kde je Jonas? Oh! Strčil do mě. Chtěl mě zabít? Proč?* Marten se snažil srovnat myšlenky, ale bolest hlavy jej otupovala. Jakmile zjistil rukou, že má tržnou ránu na hlavě, sáhl po telefonu a přivolal si záchranku.

Zdravotníci se objevili v jeho bytě o patnáct minut později. Tělo Martena Fjordelana leželo bezvládně na zemi, když se nad ním objevil muž v kombinéze záchranné služby.

„Pane, slyšíte mě!“

Marten se nehýbal. Neslyšel, že ho někdo volá. Nevnímal, že se s ním někdo snažit navázat kontakt.

„Musíme ho odvézt do nemocnice. Je v bezvědomí,“ pronesl doktor záchranné služby a natahoval se pro svou brašnu, aby mu ošetřil tržnou ránu na hlavě, než ho odnesou.

Muži s nosítky ho poté odnesli do sanitky, která jej odvezla do nemocnice.

Ω

Nemocnice, 20:14

Marten Fjordelan se probouzí v nemocničním pokoji. Všimne si postavy v sesterském oděvu.

„Co se stalo?“ promluví.

Zdravotní sestra se otočí.

„Přivezli vás s poraněnou hlavou,“ odpoví mu.

„Matně si vzpomínám...“

„...odpočívejte,“ přeruší ho. „Teď potřebujete odpočívat.“

Hm!

Sestra odchází.

3. Vejle, Policejní oddělení, 8. srpna, 2016 11:21

Detektiv Kjelsson se vrací na oddělení. Později se objevuje Torsen s Mikaelsem.

„Jste tu brzy,“ diví se kapitán.

„Celý objekt kolem Vejle Havn hlídá jiná agentura,“ odvětí Torsen.

Aha!

„Hlídač na tom parkovišti už také nepracuje,“ přidává se Mikaelsem.

„Máš jeho adresu?“

„Získal jsem ji,“ kývne Mikaelsem. „Nebyl doma. Zajedu tam ještě jednou.“

„Dobře,“ přikývne Kjelsson. „Zkuste zjistit, kam se poděla ta agentura, Torsene!“

Seržanti přistupují ke stolu. Kjelsson je vyzve, aby se posadili.

„No, a s případem Karla Fahla jsme zřejmě na mrtvém bodě,“ podotkne zklamaně.

„Proč, šéfe?“ ptá se Mikaelsem.

„Mluvil jsem s manželem Karin Holsomové. Nebyl moc nadšený, že jsem chtěl mluvit s jeho paní vzhledem k tomu, že

útočník nebyl odsouzen...“

„...a vědí, že je mrtvý?“ vstupuje do toho seržant.

„Ano, vědí,“ přikývne kapitán. „Nepřekvapil jsem je tou zprávou.“

„Možná by stálo za to, kdybych se na něj pověsil,“ navrhuje Mikaelsen.

„To bys mohl. Jestli v tom měl prsty, znervózní a udělá chybu.“

„Pokud to udělal,“ přidává se Torsen.

„Anebo jeho žena,“ špitne Mikaelsen.

„S tou jsem nemluvil, protože prý žije u své sestry. Pan Holsom se svěřil, že jeho žena už nechce žít ve Vejle. Necítí se zde bezpečně.“

„To chápu,“ ozve se Torsen. „Soudní systém jí zklamal, když toho chlapa neodsoudili.“

„Tyhle případy jsou mnohdy velmi sporné, a jestli nejsou svědci, je to tvrzení proti tvrzení...“

„...svědek toho incidentu byl!“

„Jestli jsi to četl pozorně, Torsene...“,“ Kjelsson zvedá prst.

Oba seržanti v tu chvíli pozorně očekávají, s čím kapitán přijde.

„...svědek uvedl, že viděl hádku mezi obžalovaným Karlem Fahlem a Karin Holsomovou,“ Kjelsson pokračuje. „Podle výpovědi napadené, to bylo před útokem na její osobu. Paní Holsomová udělala chybu, že to nenahlásila hned,“ popisuje Kjelsson závěr.

„Kdyby se nevrátila domů a rovnou by šla na policii, povoláný lékař by ji prohlédl a obhajoba by měla v ruce záznam z vyšetření, ale nahlásit to, až druhý den? Vůbec nechápu, co jí k tomu vedlo.“

„Možná stud,“ podotkne Torsen.

Kjelsson jen přikývne.

„A pak si uvědomila, že to měla nahlásit...“

„...nebo jí někdo řekl, aby to udělala,“ vysvětluje kapitán.

„Tak už chápu, proč právník Karla Fahla celou obžalobu smetl ze stolu,“ přidává se Mikaelson. „Divím se, že z toho neobvinili jejího manžela.“

„Ta otázka tam také u soudu padla, ale soudkyně se tím zabývat nechtěla, protože viděla, že Karin Holsomová si prošla peklem. Dalším aspektem toho všeho bylo, že neměli důkaz, který by jejího manžela s tím spojoval.“

„Chápu, obvinít z toho jejího manžela, by jí dočista odrovnalo.“

Hm!

Další jejich úvahy jsou přerušeny telefonem.

„Kjelsson!“

„Strážník Stomberg. V parku Evalund byly nalezeny lidské ostatky.“

„Dobře. Pojedeme se na to podívat.“

„Počkáme na vás.“

„Zabezpečte místo činu páskou!“

„Ovšem.“

Kapitán odložil telefon zpět a pohlédl na své muže.

„Mrtvola?“ vyhrkne Torsen.

„V parku Evalund se našly lidské ostatky,“ odvětlí Kjelsson.

Mikaelson se pomalu zvedá ze židle. „Jedeme?“

„Jistě.“

„Já zřejmě pojedou do Vejle Havn, abych zjistil, kde najdu sídlo předchozí bezpečnostní agentury, že?“ ozve se Torsen.

„Správně,“ přitaká mu kapitán.

Mikaelson se škodolibě ušklíbne a vyráží ke dveřím, kde jej zastavuje hlas jeho šéfa.

„Jestli se mu budeš posmívat, nechám tě doma!“

Oh!

Mikaelsen se otočí. Kjelsson se usměje. *Vážně žertuje?* Podiví se seržant a vyčkává, až k němu kapitán přijde.

„Jdi,“ strčí do něho kapitán. „Nečekáš snad, že ti dojdu pro kafe?!“

Mikaelsen zakroučí hlavou. *Kde se v něm bere ta dobrá nálada?*

Ω

Park Evalund

Volvo zastavuje na parkovišti před vchodem do parku. Kjelsson vystupuje a rozhlíží se kolem.

„Kde jsou?“

„Tamhle!“ ukazuje Mikaelsen rukou.

Hm!

Policisté vyráží ke skupince lidí, která stojí za žlutou páskou, a s nedočkavostí jim vlastní očekávají, co policisté našli. Někteří z nich to už asi vědí. Ostatní přilákala už jen skutečnost, že se tam objevila policie.

„Tady, kapitáne!“ ukazuje jeden z uniformovaných policistů.

„Vy jste mi volal?“

„Ano, pane. Strážník Stomberg.“

„Kdo to našel?“

„Pes.“

„A kde je pes?“

„Panička s ním odjela k veterináři. Pro jistotu.“

„Jsem rád, že neodjela i s nějakou částí těla,“ ušklíbne se Kjelsson.